

Księga Psalmów

Psalm 39

1. Przewodnikowi chóru, Jedutunowi. Psalm Dawida. 2. Powiedziałem: Będę strzegł moich dróg, bym nie zgrzeszył moim językiem; utrzymam zamknięcie moich ust, dopóki niegodziwi przede mną. 3. Oniemiałem milczeniem, zwątpilem odnośnie słusznej sprawy, a mój ból się zajątrzył. 4. Rozpaliło się serce w moim wnętrzu, w mym umyśle zapłonął ogień i przemówilem moim językiem: 5. Objaw mi, WIEKUISTY, mój koniec; jaki jest wymiar moich dni, abym poznał jak jestem znikomym. 6. Oto piędziesiątka wymierzyła dni moje, a mój wiek jak nicość przed Tobą. Zaprawdę, wszystko marnością, każdy istniejący człowiek. Sela. 7. Zaprawdę, człowiek się błąka jak widmo i tylko z powodu marności czyni wrzawę; gromadzi, a nie wie, kto to zabierze. 8. A teraz, czego mam się spodziewać, Panie? Moja nadzieja ona w Tobie. 9. Wyzwól mnie od wszelkich mych przewinień, nie czyń mnie pośmiewiskiem podłych. 10. Oniemiałem i nie otwieram moich ust, bo Ty to uczyniłeś. 11. Odwróć ode mnie Twoją plagę, bo ginę od grozy Twojej ręki. 12. Odsuwasz człowieka karami za winy i jak mól – niweczysz jego wspaniałość, zaprawdę, każdy człowiek jest znikomością. Sela. 13. Wysłuchaj moją modlitwę, WIEKUISTY, usłysz moje wołanie i nie milcz na moje łzy; gdyż ja jestem przychodniem u Ciebie, przesiedleńcem jak wszyscy moi przodkowie. 14. Ulżyj mi, bym się orzeźwił nim odejdę i mnie nie będzie.

Nowa Biblia Gdańska

przekład

Śląskiego Towarzystwa Biblijnego

2012